

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że środki określające sankcje w przypadku naruszenia art. 4 i 7 rozporządzenia nr 511/2014 nie zostały jeszcze podjęte przez Republikę Włoską, mimo tego że z jednej strony wspomniane środki powinny zostać ustanowione w porządku prawnym państw członkowskich już od dnia 11 czerwca 2014 r. i z drugiej strony, że w ich następstwie państwa członkowskie powinny także podjąć „wszelkie konieczne środki, by zapewnić, że zostaną one zastosowane”, jak wskazano w art. 11 ust. 1 zdanie ostatnie rozporządzenia nr 511/2014.

Ponadto naruszenie art. 11 tego rozporządzenia dotyczy także braku powiadomienia przez Republikę Włoską o środkach dotyczących sankcji. W tym względzie zgodnie z art. 11 ustęp ostatni rozporządzenia nr 511/2014, na Republice Włoskiej ciążył obowiązek powiadomienia Komisji o przepisach, „o których mowa w ust. 1” tego przepisu, czyli „przepisach stosowanych w przypadku naruszenia art. 4 i 7” do dnia 11 czerwca 2015 r.

(¹) Dz.U. 2014, L 150, s. 59.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts)
(Łotwa) w dniu 3 czerwca 2020 r. – AAS „BTA Baltic Insurance Company” / Valsts ieņēmumu
dienests**

(Sprawa C-230/20)

(2020/C 255/17)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts).

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AAS „BTA Baltic Insurance Company”.

Druga strona postępowania: Valsts ieņēmumu dienests.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy gwaranta, o którym mowa w art. 195 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (¹) – w wersji zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2700/2000 z dnia 16 listopada 2000 r. (²) – należy uznać za dłużnika w rozumieniu art. 221 ust. 3 [tego rozporządzenia], a w rezultacie, czy wobec gwaranta ma zastosowanie termin określony w przywołanym art. 221 ust. 3?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy zgodnie z art. 232 ust. 1 lit. a) przywołanego rozporządzenia należy uznać gwaranta za adresata [decyzji w przedmiocie] wykonania decyzji [ustalającej wysokość długu celnego] lub za osobę, której dotyczy wykonanie decyzji, i czy w związku z tym mają w odniesieniu do gwaranta zastosowanie przepisy prawa państwa członkowskiego dotyczące egzekucji [długu celnego], w tym przepisy regulujące stosowane terminy?
- 3) W przypadku, gdy zgodnie z przepisami prawa mającymi zastosowanie w Unii Europejskiej gwaranta nie można uznać ani za dłużnika w rozumieniu art. 221 ust. 3 rozporządzenia, ani za adresata [decyzji w przedmiocie] wykonania decyzji [ustalającej wysokość długu celnego] lub osobę, której dotyczy wykonanie decyzji, czy wobec gwaranta również należy stosować wynikający z zasady pewności prawa wymóg przestrzegania rozsądnego terminu przedawnienia?

(¹) Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

(²) Rozporządzenie (WE) NR 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 2000, L 311, s. 17).